

Η εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008 δεν ήταν αντίδραση «κουκουλοφόρων» - όπως το πλαστογράφησαν τα ΜΜΕ. Ήταν η οργή των αγανακτισμένων και καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων που βλέπουν συνανθρώπους τους και τα όνειρά τους στα φέρετρα, από σφαίρες που ρίχνει το κράτος, φορώντας το μανδύα του *Κράτους Δικαίου*. Και ήταν από τις πιο έκδηλες εξεγέρσεις των αρχών του αιώνα και ίσως το πρώτο σύμπτωμα μιας ιστορικής καμπής στην εξέλιξη του σύγχρονου κόσμου. Μια εξέλιξης που δεν μπορεί παρά να αναδεικνύει ότι μια τέτοια εκδήλωση αποτελεί τη μόνη μορφή που η ριζική κοινωνική κριτική μπορεί να πάρει σήμερα στη Δύση.

Παρόλα αυτά, τα ΜΜΕ ήρθαν να παίξουν το ρόλο που ομολογουμένως δύσκολα θα κατόρθωνε να παίξει ένα κράτος από μόνο του χωρίς την πολύτιμη βοήθειά τους. Δημοσιογράφοι επίμονοι στο επιδιωκόμενο αρχομανές αποτέλεσμα τους αναφώνουσαν: «εκτόνωση και επιστροφή στην κοινωνική γαλήνη και νομιμότητα». Ακόμη κι αν ο δρόμος της επιστροφής είναι ποτισμένος με αίμα, είτε της Αθήνας, είτε της Μελβούρνης, είτε του Ωκλαντ. Η «κοινωνική γαλήνη» είναι το αιτούμενο, ακόμη κι αν πάνω από το 20% του πληθυσμού ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, ακόμη κι αν οι τράπεζες θησαυρίζουν σε βάρος των πολιτών και ξεσπιτώνουν οικογένειες. Ακόμη κι αν το πλιάτσικο του κράτους και των αφεντικών είναι ανελέητο. Ακόμη και αν βασανίζονται και δολοφονούνται μετανάστες. Ακόμη και αν η εκμετάλλευση, η αδικία και η καταπίεση κυριαρχούν σε όλο τους το μεγαλείο. Η «κοινωνική γαλήνη» είναι το αιτούμενο. Το ιδανικό των νεκροταφείων έγινε ιδανικό των σύγχρονων κοινωνιών μας. Του κόσμου μας.

Πώς είναι λοιπόν δυνατόν το καθυστερημένο και ξεθωριασμένο αίσθημα των ΜΜΕ να συγκριθεί με την εξέγερση; Τα ΜΜΕ από την αρχή ήρθαν να παίξουν τον πλέον γνώριμο και κοινότοπο ρόλο τους: την απορρόφηση της κοινωνικής αγανάκτησης καθώς και του «μοναδικού» εκφραστή των αιτημάτων των ανθρώπων. Όσο διαρκεί αυτός ο ρόλος, τα ΜΜΕ και οι δημοσιογράφοι γίνονται *οι ίδιοι* η βούληση των ανθρώπων, ώστε μέσω των άθλιων εκπομπών και των φυλλάδων τους, η «βούληση των ανθρώπων» πείθεται πως η βούληση του δημοσιογράφου και των ΜΜΕ είναι ταυτόσημη με αυτήν. Και έτσι μεθοδεύεται σιγά-σιγά ο εξωραϊσμός της κρατικής επιβολής αλλά και ο αυτόκλητος - δικτατορικών προδιαγραφών - χαρακτήρας τους. Η γνήσια αγανάκτηση αντικαθίσταται από τον ακίνδυνο δημοσιογραφικό λαϊκισμό. Κι ύστερα δεν είναι κάπως ύποπτος ο πνευματικός ευνουχισμός και η υπονόμευση της ανεξάρτητης και ελεύθερης σκέψης. Ποιά η διαφορά της κρατικής καταστολής από τη δημιουργία ενός παθητικού και υπάκουου πληθυσμού πελατών και πολιτικών θεατών, που να μην μπορούν να ενώσουν τα περιορισμένα τους αποθέματα δύναμης ώστε να καταστούν μια ανεξάρτητη, ισχυρή δύναμη η οποία θα διασπούσε τη συγκεντρωμένη εξουσία;

Το δημοκρατικό αυτό σύστημα «ελέγχου της σκέψης» των ΜΜΕ είναι πολύ περισσότερο αποτελεσματικό από οποιοδήποτε άλλο ολοκληρωτικό και φασιστικό. Διότι με το πρόσχημα ότι υπηρετούνται αρχές και ελευθερίες του Τύπου συγκαλύπτεται η καθαρή προπαγάνδα και υπονομεύεται η ελεύθερη σκέψη. Η «Πράβντα» του ολοκληρωτισμού γίνεται το *ζάπινγκ* του δημοκρατικού κράτους. Και με τον τρόπο αυτό οι προϋποθέσεις εξαφανίζονται μέσα στην υλοποίησή τους. Το δημοκρατικό κράτος επιζητά να καθορίσει και να περιορίσει ολόκληρο το φάσμα της σκέψης μη αναφερόμενο καθόλου στις πρωταρχικές παραδοχές. Θεωρούνται δεδομένες και γι' αυτό δεν αποδεικνύονται. Έτσι λοιπόν, η όποια κοινωνική αντίδραση δεν μπορεί να ξεφύγει έξω από τους φράκτες του *status quo*. Και τα ΜΜΕ την απορροφούν επαρκώς.

Όμως, αυτό που είναι σίγουρο και δεδομένο είναι ότι οι άνθρωποι δεν ξεχνούν τις εξεγερτικές παρακαταθήκες. Και εμείς είμαστε εδώ, ασυμβίβαστοι οριστικά με ό,τι ορίζει τη μοίρα μας έξω από μας. Μονάχα με πείσμα και επιμονή *θυμόμαστε* και εννοούμε να *θυμίζουμε*. Μπορεί η κοινωνία να εμφανίζεται ναρκωμένη, αλλά όπως το Δεκέμβρη, ξεσπάει...

τα μμε το Δεκέμβριο

λίγα λόγια αναφορικά με τη σχετική εκδήλωση που πραγματοποιεί το πάντειο πανεπιστήμιο στις 5 Φεβρουαρίου

**αντιεξουσιαστικό
στέκι παντείου**

// στο ισόγειο του γυάλινου κτιρίου //